

Prelatovo pismo (travanj 2010.)

"Svojim poniženjem i kasnijom slavom Gospodin nam je označio put kojim moramo koračati u svakodnevnom životu".

4.04.2010.

Predragi, neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Jučer, 31. ožujka, napunilo se sedamdeset i pet godina od dana na koji je naš Otac prvi put slavio Misu i pohranio Presveti Sakrament u

Studentskom domu Ferraz. A sutra, 2. travnja, navršava se pet godina od smrti Ivana Pavla II. To su dvije vrlo različite godišnjice koje svakako ostavljaju poseban utisak u našem srcu. Obadvije padaju ove godine unutar Velikog tjedna. Pozivaju nas da prođemo stazom kršćanskog poziva u tijesnom zajedništvu s Isusom Kristom, stvarno prisutnom u svetoj Euharistiji, prateći Ga izbliza u njegovoj otkupljujućoj Muci.

Često se naš Otac, nakon pohrane Gospodina u svetohraništu Centra, prisjećao kako je apostolski posao doživio veliki rast. Tek što je prošao taj dan, bez prestanka poteškoća – na koje ćemo uvijek nailaziti, jer tim je putem išao Naš Gospodin – počela se nazirati obilnija žetva. Naš Otac je to označio pismeno u pismu Generalnom vikaru dijeceze Madrid-Alcalá: ***Od kada imamo Isusa u Svetohraništu ove Kuće, vidi se nešto izvanredno: kada je došao***

***On, porastao je opseg i
intenzivnost našega rada***[1].

Svi smo sačuvali sjećanje na smrt Ivana Pavla II koja je mnoge ljude duhovno potresla i donijela bezbrojne plodove. Njoj su prethodile godine, mjeseci i tjedni u kojima se taj veliki Prvosvećenik pokazao – svojim propovijedanjem i primjerom, svojom dugom bolešću, svojim predanim životom i svojom smrću – divno svjedočanstvo o tome kako treba slijediti Krista. Sigurno se sjećamo odlučnosti kojom je držao sveti Križ kad je na televiziji prenošen Križni put na Veliki petak gdje on nije mogao prisustvovati.

Ta i ostala sjećanja mogu nam pomoći da se još dublje *prenesemo* u prizore Velikog tjedna. Liturgija koja počinje ove noći s Misom in Cena Domini, a završava se s Uskrsnim bdijenjem, vrlo živo podsjeća na način koji je Bog izabrao da nas

otkupi. Molimo Gospodina za obilje milosti kako bismo dublje shvatili neizmjeran dar, zaista neprocjenjiv, koji je napravio čovječanstvu pomoću svoje žrtve na Križu. Što si odlučio kako ne bi Isusa Krista ostavio samog? Kako Ga moliš da od tebe načini dušu koja velikodušno vrši pokoru? Primjenjuješ li sredstva kako ne bi došlo do onog bježanja koje se dogodilo Apostolima?

Komentirajući himan iz poslanice Filipljanima, koje opisuje poniženje Boga kako bi nas spasio[2], Benedikt XVI objašnjava da **Apostol na temeljan kao i djelotvoran način prelazi čitav misterij povijesti spasenja aludirajući na Adamovu oholost koji je, iako nije bio Bog, htio biti kao Bog. Toj oholosti prvog čovjeka koju svi pomalo u sebi osjećamo, suprotstavlja se poniznost pravoga Sina Božjega koji, postavši čovjekom, nije oklijevao na sebe uzeti sve slabosti**

ljudskog bića, osim grijeha, i dospio je do prave smrti. Na to spuštanje sve do muke i smrti nadovezuje se veličanje, prava slava, slava ljubavi koja se potpuno ostvarila. Stoga je pravedno – kako kaže sveti Pavao – „da se na ime Isusovo prigne svako koljenonebesnika, zemnika i podzemnika. I svaki će jezik priznati: Isus Krist jest Gospodin!“ (Fil 2, 10-11)[3].

Zadržimo se na razmatranju tih riječi svetoga Pavla koje ponovno slušamo na Veliki petak prije čitanja Muke po Ivanu. One su kao vrata koja nam omogućuju pristup božanskim odredbama, koje su tako često daleko od čisto ljudskih planova. Prihvatimo protivštine koje Bog dopušta ili nam ih šalje sa sigurnošću koja nam pokazuje dokaz njegove ljubavi, kao što su to bili Muka i Smrt njegova Sina. **To nije bio rezultat nekog mračnog mehanizma ili slijepe**

sudbine: zapravo je to bio njegov izbor zbog velikodušnog pristanka uz Očev spasenjski plan. A smrt prema kojoj je pošao – dodaje sveti Pavao – bila je smrt na križu, sasvim ponižavajuća i sramotnija se ne može zamisliti. Sve je to – kaže Rimski prvosvećenik – Gospodar svemira učinio iz ljubavi prema nama: iz ljubavi se „odrekao svoga čina“ i postao nam je brat; iz ljubavi je podijelio našu sudbinu, svakog muškarca i svake žene[4].

Svojim poniženjem i kasnijom slavom Gospodin nam je označio put kojim moramo koračati u svakodnevnom životu. ***Život se Isusa Krista, ako smo mu vjerni – piše sveti Josemaría - na neki način ponavlja u svakom od nas, koliko u unutarnjem procesu – posvećenje – toliko u izvanjskom ponašanju[5].*** Tako pod djelovanjem Duha Svetoga, osobnom suradnjom, ocrtavat će se u

nama Krist. Također ćemo i obavljanjem Križnoga puta moći u dubini razmatrati ono o čemu piše naš Otac: ***Gospodine, daj da se i ja odlučim, pa da pokorom konačno strgnem sa sebe ovu žalosnu masku, koju sam sebi izradio od svoje bijede... Tada, samo tada, će se razmatranjem i ispaštanjem u mom životu vjerno preslikavati crte tvoga života. Tada ćemo sve više i više postati slični Tebi. Mi ćemo postati drugi Krist, sam Krist, ipse Christus***[6].

Kćeri i sinovi moji, preporučam Gospodinu da potpuno saznamo kako je najveća manifestacija ljubavi i sreće poniženje, jer tada Bog do kraja ispunja dušu. Ne zaboravimo kako je evidentna istina u onim stihovima – prostim, koje je bilježio naš Otac – koje su svetom Josemariji navirali na usta: *Srce Isusovo, osvijetli me, danas kažem da si moja Ljubav i moje Dobro, danas si mi dao*

svoj Križ i svoje trnje, danas kažem da me voliš.

Gospodin koristi taj način djelovanja – zajedništvo s Križem – kako bi nas posvećivao, a također dopušta i da Crkva trpi mnoge napade. ***Sve to nije ništa novo*** - pisao je sveti Josemaría. ***Otkako je naš Gospodin Isus Krist utemeljio Crkvu, ova je naša Majka neprekidno izložena progonstvima: prije je to bilo vidljivije u javnosti, danas često potajno i skriveno. I danas se, kao i jučer, nastavlja borba protiv Crkve***[7].

Ništa od toga nas ne bi smjelo iznenaditi. Već je Naš Gospodin navijestio Apostolima: *Ako vas svijet mrzi, znajte da je mene mrzio prije nego vas. Kad biste bili od svijeta, svijet bi svoje ljubio; no budući da niste od svijeta, nego sam vas ja izabrao iz svijeta, zbog toga vas svijet mrzi. Sjećajte se riječi koju vam rekoh:*

*'Nije sluga veći od svoga gospodara.'
Ako su mene progonili, i vas će
progoniti; ako su moju riječ čuvali, da
vašu će čuvati[8].*

Zasigurno ima trenutaka u kojima se pojačavaju napadi na katolički nauk, na Papu i na Biskupe; svećenike i one koji se trude da vode ispravan život izvrgava se ruglu; proganjaju se katolici laici koji upotrebom svoje slobode svjetlom Evandjelja žele osvijetliti zakone i strukture društva. Mislim da ćete svi žaliti one jadnike koji znaju samo biti ogorčeni u svojoj pameti i u duši. Preporučimo ih Gospodinu u molitvi.

U takvim situacijama ne smijemo izgubiti hrabrost niti se povući; osjetimo bratsku tugu za onima koji se nalaze u pogreški i molimo za njih; uzvratimo im dobrim za zlo; odlučimo biti radosni i vjerni i više apostolski. Prisjetimo se **Boga i odvažnosti** svetoga Josemarije u

prvim danima Djela kada poteškoće u životu Crkve nisu bile manje od današnjih. Promatrajmo što tvrdi Naš Gospodin: *ako su mene progonili, također će i vas progoniti. Ako su sačuvali moj nauk, i vaš će sačuvati.* Bog ne gubi bitke. Svojom ljubavlju i svojom beskrajnom svemoći može iz zla izvući dobro.

Mnogo puta su slavili oni koji su mislili da su konačno svršili s Crkvom, a Kristova je Zaručnica proizašla još ljepša i čistija kako bi nastavila biti sredstvo spasenja u narodima. Već u svoje vrijeme je o tome govorio sveti Augustin, kako to kaže sveti Josemaría u jednoj od svojih homilija: ***Ako bi vam do ušiju slučajno došle uvrede koje se dovikuju Crkvi, takvim ljudima bez ljubavi tada pokažite, ljubazno i s puno takta, da se ne može na taj način postupati prema Majci. Danas se Crkvu nekažnjeno napada, zato jer njezino***

***kraljevstvo – kraljevstvo njezina
Učitelja i Utemeljitelja – nije od
ovoga svijeta. Sve dok žito uzdiše
među kukoljem, sve dok je klasje
izmiješano korovom, sve dok
posude milosrđa jauču pored
posuda gnjeva, sve dok ljiljani
plaču među trnjem neće
nedostajati neprijatelja koji kažu:
Kada će mu nestati imena i kada će
nestati s lica zemlje? To znači:
vidite, doći će vrijeme u kojem će
nestati kršćana... Ali oni koji to
kažu, umiru. A Crkva ostaje (sveti
Augustin, En. In Ps., 70, II, 12)[9].***

Ponekad bismo željeli da Bog pokaže
svoju moć konačno oslobađajući
Crkvu od onih koji je progone. A
možda želimo i pitati: zašto dopuštaš
da na taj način ponižavaju narod koji
si Ti otkupio? Tako se tuže u
Otkrivenju svetoga Ivana oni koji su
smrću svjedočili za Krista: *vidjeh pod
žrtvenikom duše zaklanih zbog riječi
Božje i zbog svjedočanstva što ga*

imahu. Vikahu iza glasa: "Ta dokle, Gospodaru sveti i istiniti! Zar nećeš suditi i osvetiti krv našu na pozemljariima?"[10] Odgovor ne kasni: I svakome je od njih dana bijela haljina i rečeno im je neka se strpe još malo vremena dok se ne ispuni broj njihovih sudrugova u službi i braće njihove koja imaju biti pobijena kao i oni[11].

Na taj način Bog postupa. Oni koji su bili svjedoci Kristova uhićenja, zlonamjernog suda, nepravedne osude i sramotne smrti prevarili su se u zaključku da je sve gotovo. Ipak, nikad nije Otkupljenje bilo ljudima tako blizu kada je Isus dragovoljno trpio za nas. **Kako je divno, a istovremeno i iznenađujuće to otajstvo!**, kaže sveti Otac. **Nikad nećemo moći dovoljno razmatrati tu stvarnost. Isus, usprkos tome što je Bog, nije pravio paradu te Božje kategorije kao ekskluzivnog vlasništva; nije htio koristiti svoju**

**božansku narav, slavno
dostojanstvo i moć kao sredstvo
slave[12].**

Gospodin želi da se u udovima
njegova Mističnoga tijela ispuni
otajstvo poniženja i slave kojima je
ispunio Otkupljenje. **Veliki petak je
dan ispunjen tugom, ali
istovremeno je pravi dan da
obnovimo vjeru, ojačamo nadu i
odvažnost da svatko od nas
ponizno, pouzdano i u prepuštanju
Bogu nosi svoj križ, siguran u
njegov oslonac i u pobjedu.**
**Liturgija na taj dan pjeva: „O crux,
ave, spes unica“, „Zdravo, križu,
nado jedina!“[13].** Preporučam vam
nešto što sam vidio kod našega Oca:
kušati, razmatrati, usvojiti one riječi
koje se na poseban način ponavljaju
u Velikom tjednu: *Adoramus te,
Christe, et benedicimus tibi. Quia per
sanctam Crucem tuam redemisti
mundum!*

U svjetlu slavnoga Uskrsnuća koje je slijedilo nakon Isusove smrti i pokopa događaji koji prouzrokuju bol ili patnju dobivaju svoj pravi smisao. Potrudimo se to shvatiti tako ljubeći u svakom trenutku Volju Boga, koji, iako ne želi zlo, dopušta ga kako bi poštivao slobodu ljudi i kako bi njegovo milosrđe još više zablistalo. Nastojimo da to shvate mnogi drugi ljudi koji su možda smeteni ili dezorijentirani.

Što god da se dogodi, Krist svoju Zaručnicu neće napustiti[14].

Gospodin i dalje živi u Crkvi kojoj je poslao Duha Svetoga kako bi je zauvijek čuvao. ***To bijaše Božji plan: smrću svojom na Križu Krist nam je dao Duha istine i Života. Krist nastavlja život u svojoj Crkvi: po svojim sakramentima, po svojoj liturgiji, po svojim objavama i po svemu svojem djelovanju***[15]. I još dodaje naš Otac: ***Samo onda kad se čovjek, u***

vjernosti prema milosti, odluči postaviti Križ u središte svoje duše, kad iz ljubavi prema Bogu sam sebe zaniječe, kad se oslobodi od egoizma i od svake lažne ljudske sigurnosti, to jest kad on zaista bude živio iz vjere, tada i samo tada on će primiti u punini žar, svjetlo i utjehu Duha Svetoga[16].

Na 23. travnja slavimo još jednu godišnjicu Prve pričesti našega Oca. Ne znam kako objasniti njegovu radost, klanjanje i euharistijski žar na Veliki četvrtak. Ipak vam mogu reći da su njegova zahvalnost i klanjanje Isusu Kristu u Svetoj hostiji bili primjerni: sve mu se činilo malo i molio je Gospodina u presvetom Sakramentu da ga pouči u ljubavi i da nas pouči u ljubavi.

Ima i drugih spomena povijesti Djela u ovom mjesecu; prepuštam to vašoj zdravoj radoznalosti kako bismo se

svi kao dobre kćeri i sinovi znali zahvaliti Presvetom Trojstvu za sva dobra prema nama. Sada se, među ostalim, zahvaljujemo za duhovne plodove putovanja koje sam prošli vikend napravio u Palermo.

Nastavite moliti za Papu i njegove suradnike, kao i za sve moje nakane. Lozinka koju vam predlažem ista je koju je sveti Josemaría imao u počecima Opusa Dei: ***Bog i odvažnost***, vjera i hrabrost, optimizmom koji ima korijen u nadi. Pojačajmo apostolat prijateljstva i povjerenja koji je svojstven Djelu, bez ljudskih obzira, utemeljen na životu molitve i žrtve, u profesionalnom radu, obavljenom na najbolji način. I Gospodin će sve učiniti ***prije, više i bolje*** nego što možemo zamisliti.

Svom ljubavlju vas blagoslivlja

Vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. travnja 2010.

[1] Sveti Josemaría, *Pismo don Francisku Morán*, 15.5.1935. (usp. A. Vázques de Prada, *El Fundador del Opus Dei* I, str. 546).

[2] Usp. *Fil* 2, 6-11.

[3] Benedikt XVI, diskurs na općoj audijenciji, 8.4.2009.

[4] *Isto*.

[5] *Kovačnica*, br. 418.

[6] *Križni put*, 6. postaja.

[7] Sveti Josemaría, homilija *Nadnaravni cilj Crkve*, 28.5.1972.

[8] *Iv* 15, 18-20.

[9] Sveti Josemaría, *Vjerni Crkvi*, 4.6.1972.

[10] *Otk* 6, 9-10.

[11] *Isto*, 11.

[12] Benedikt XVI, diskurs na općoj audijenciji, 8.4.2009.

[13] *Isto*.

[14] Sveti Josemaría, *Vjerni Crkvi*, 4.6.1972.

[15] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 102.

[16] *Isto*, br. 137.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-
pismo-travanj-2010/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-travanj-2010/) (8.08.2025.)